

## OPEN

Je bent elf of zes of negen,  
je bent precies even lief  
als verlegen,  
en je zit met wat je tot nu toe steeds hebt bedekt  
midden in een kringgesprek.  
De meester of de juffrouw wijst naar jou:  
‘Jij wilde iets vertellen aan de klas?’  
En ineens ben je van glas.  
Ineens word je met het helle licht  
van twintig lotgenotenogen  
overgoten.  
Dat bevat van alles:  
mededogen, spot, applaus en hoon –  
maar het is het prisma van de leerkracht dat het kleurt.  
Het is de sensor van de Caesar van het lokaal  
die bepaalt wat er gebeurt,  
schittering  
of scherven.  
Dit is wat we van onze kindertijd erven:  
iedereen die niet op iedereen blijkt te lijken  
moet op een dag door zich heen laten kijken.

*Maar wat levert ons die openheid  
op?  
Zicht.*

Je bent zeventien, negentien, ouder,  
en je herkent het moment:  
jullie worden vertrouwd  
en dan begeef je je met dat wat je steeds hebt bedekt  
midden in een teer gesprek.  
Je hebt het al honderd keer gerepeteerd,  
je hebt de zinnnetjes uit je hoofd geleerd,  
je begint met:  
‘Ik moet je iets vertellen –’  
en daarna heb je geen huid.  
Daarna ben jij weer die buit  
op dat ruige terrein  
waarover iemand anders de weergod mag zijn.  
En het valt bijna niet te voorspellen  
of er donder over je heen wordt gesmeten  
of een poncho van zonneschijn.  
Dit is wat we niet zouden moeten vergeten:  
iedereen die niet op iedereen blijkt te lijken  
moet altijd bereid zijn zich te laten bekijken.

*Maar hoe noem je dat wat gloeit  
achter glas?  
Licht.*

